

Tisíc lidí

J. Mostecký

Obloha byla tu noc temná jako krev čaraských draků.

„Měl bych jít spát,“ pomyslel si Ylem. „Zítřka...“

Už o vteřinu později věděl, že dnes už spát nepůjde. Nad zubatým hřebenem skal, zvedajícím se za přistávací plochou jeho Hvězdného orla, zrudl obzor. Něco se blížilo. Vzápětí se těsně nad skalami vynořila temně černá kapka s ohnivým plamenným ocasem, s divokým burácením se přehnala nad údolím, kde ležela základna Hvězdného rytíře. Pak zase zmizela na opačné straně.

Ylem hned pochopil, co se děje.

Neznámý neznal jeho svět, jeho malou planetku Gimeda, kterou kdysi nazval jménem své matky, a hledal ho. Jen nebylo jasné, proč. Možná chtěl na něj zaútočit, protože kdyby potřeboval pomoc, stačilo by jen vyslat zprávu, jak to dělali jiní, a kód Hvězdného rytíře byl známý po celém vesmíru. Bude lépe spustit obranný systém!

Obrátil se a vběhl do tunelu, kterým se procházelo ze zahrady do velínu, řídicí místnosti. Ani si nevšiml výtahu a vylétl po schodech nahoru. Vtrhl dovnitř a skočil k vysílači.

„Kdo jste?“ zeptal se vetřelce.

Neznámý letoun ale mlčel. Právě se nacházel nad opačnou stranou planety. Ylem zaktivoval obranné systémy své základny a čekal, až se cizí loď znovu vynoří nad hřebenem skal.

Musel čekat několik minut, než se z reproduktoru ozvalo: „Tady Černá loď! Tady Černá loď! Hledám Hvězdného rytíře! Pokud je ta základna pod námi jeho, nahlaste mi souřadnice místa, kde můžu přistát!“

Hvězdný rytíř už mezitím pomocí senzorů zjistil, než neznámý kosmický člun nemá zabudovanu žádnou zbraň. Odvysílal souřadnice k přistání, otevřel kopuli a vydal se k přistávací ploše.

Než tam došel, pilot černé kapky už byl venku. Možná umíral. Po čtyřech se vyplazil ze své lodi, ruce se pod ním podlamovaly, až nakonec padl na zem a zůstal ležet na betonové ploše. Dokud k němu Hvězdný rytíř nedoběhl.

„Co se stalo?“ zeptal se.

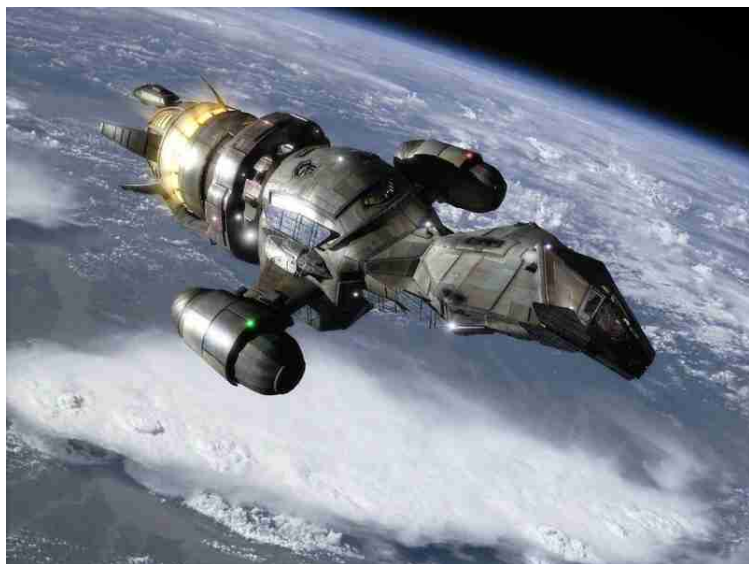
„Ukradl jsem člun, abych vám to mohl říct, ale vysílačka nedokázala vysílat tak daleko, musel jsem letět až sem! Je jich tisíc, pane!“ zasípal neznámý. „Tisíc lidí!“ Přerývaně se nadechl a zavřel oči.

* * *

Byl vyčerpaný, hladový a umíral žízní. Trvalo dva dny, než se nenadálý návštěvník probral k životu, ale to už Ylem na základně nebyl. Ze záznamů Černé lodi zjistil, odkud přiletěla a vydal se tam.

Věděl, že na planetách červené obří hvězdy jménem Antares vládne nesnesitelná zima. Sám už tam kdysi byl. Když přemýšlel, jak by se tam mohlo vzít tisíc lidí, o nichž mluvil muž, jehož zanechal doma v automatické lékařské kabině v bezvědomí, nenapadlo jej nic jiného, než že na jedné z antareských planet musela ztroskotat velká kosmická loď. Na palubě možná budou rodiny, které se vydaly hledat nový svět, kde se usadí a založí svoje nové domovy...

V blízkosti největší z ledových planet rudého Antaresu, kde se jeho Orel vynořil z hyperprostoru jej však čekalo překvapení. Nebyl tu sám. Jen sotva pět tisíc metrů od jeho lodi visel na oběžné dráze planety bojový kosmický křižník a bez varování po něm začal pálit.

Ylem stačil zapnout ochranné silové pole svého Orla a střemhlav jej navedl do atmosféry. Za ním se řítily dvě torpéda, ale to Hvězdného rytíře netrápilo. Zamířil k pohoří, které se na západě vypínalo až k obloze, a tam se torpédům ztratil mezi obrovskými skalisky.

Obě torpéda vybuchla naplano a Ylem opatrně dosedl se svým Hvězdným orlem na dno hluboké propasti. Bylo mu jasné, že jej senzory křižníku najdou i z oběžné dráhy, a tak vypnul všechny systémy, aby navodil dojem, že jeho hvězdolet je zničený a neschopný letu. Vzal si do batohu nějaké zásoby a vystoupil z lodi. Dalo se čekat, že budou Orla skenovat a nebylo by dobré, kdyby zjistili, že na palubě je ještě pořád někdo živý.

Opatrně postupoval po dně propasti, občas narazil na kostry nějakých prehistorických oblud, co se sem před miliony let zřítily, až konečně našel jeskyni a rychle se schoval uvnitř.

Se setmění se vrátil na palubu Orla. Nepřátelé ho přes den dvakrát proskenovali a přestali si ho už všímat...

Rozhodl se ještě počkat. V jeskyni pořád čekal útok nějakého zvířete a moc si tam neodpočinul. Teď zavřel oči a konečně pořádně usnul. Věděl, že noc bude dlouhá a těžká.

Už bylo po půlnoci, když se Orel znovu zvedl ze svého úkrytu a začal se pomalu proplétat mezi jehlanovitými štíty hor.

Hvězdný rytíř mířil k jedinému místu na planetě, kde senzory jeho kosmické lodi zjistily vyzařování tepla. Po celé planetě se proháněly jen dva metry vysoké psovité šelmy a stáda býložravců, ale tam, na tom místě, muselo žít ještě něco navíc. Nejspíš těch tisíc organiků, o kterých mluvil cizinec.

Už věděl, že se nejedná o žádné trosečníky, to by po něm křižník nestřílel. Vypadal to podezřele, podivně a zle. Zvláště, když se mezi skalami náhle objevila světla hlídkového letounu a o kus dál na východ se vynořila další. Možná jeho léčce moc nevěřili a teď ho hledali. Možná se pokusili ještě jednou proskenovat vrak Orla a zjistili, že tam už není...

K cíli mu chyběla jen minuta letu, ale blíž už se přiblížit s letounem nesměl. Musel přistát! Našel místo ve stínu hory, přistál a vystoupil ven. Pod nohama mu zaskřípal přemrzlý sníh. Měl před sebou hodně dlouhou cestu. Minuta letu znamenala jít celou noc, pokud ovšem někde nezapadne do ledovcové trhliny.

* * *

Už se rozednívalo, když se vyškrábal do posledního svahu a hluboko pod sebou spatřil ubohé baráky a stovky organiků, ploužících se sem a tam. Až po chvíli si všiml, že většina z nich vchází do jakési jeskyně a zase vychází ven s velkými černými kameny v náručí, které přenáší na druhou stranu údolí, kde parkovala nákladní loď.

Ylem vztekle udeřil pěstí do skály. Někdo ty lidi unesl a udělal z nich otroky! Proto na oběžné dráze hlídal bojový křižník! Ty černé kameny budou hodně vzácné a drahé!

Opatrně se rozhlédl. Spousta organiků zřejmě byla uvnitř jeskyně a tam dobývala ty černé kameny, které ostatní odnášeli pryč! Rozhlížel se, ale neviděl žádné dozorce. Ušklíbl se. Na planetě vládla věčná zima a otroci tak jako tak nemají kam uprchnout. Dozorci se schovávají někde v teple. V nákladní lodi! Určitě! Hlídkující letouny se už vrátily, takže tam budou všichni!

Ylem se vydal po úbočí dál, aby se nepozorovaně dostal právě tam. Opatrně sestoupil až dolů k lodi. Otroci by si ho všimli, kdyby vnímali okolí, ale byli příliš zničení a vyčerpaní. Jen nosili ty černé, drahé kameny. Sem a tam.

Počkal, až uviděl skupinku čtyř otroků. Zvedl ze země nějaký kámen a popoběhl, aby se k nim připojil. Ani po něm neotočili hlavu. Proklouzl tak do nákladní lodi spolu s nimi.

Odložil kámen u dvířek, spojujících nákladní prostor s obytným prostorem a vnikl dovnitř. Ocitl se na chodbě. Neměl moc času. Musel najít místnost, kde bylo dozorců nejvíc. Jednotlivce, kteří vspávali v kabinách potom už zajme lehce.

Podle informačních ukazatelů našel jídelnu. Měl štěstí. Snad patnáct jich tu sedělo kolem stolu a hrálo nějakou divokou hru, podobnou dominu.

Namířit na ně zbraň a poručit jim, aby zvedli ruce, už bylo jednoduché.

„Přišli jsme vám pomoci, pane,“ ozvalo se za ním a Ylem poznal otroky, které využil, aby se vloudil do nákladní lodi.

„To bude třeba...“

Pochytání a odzbrojení zbylých osmi dozorců proběhlo rychle. Ylem tušil, že s křižníkem to bude horší. Našel velitelský můstek nákladní lodi a spojil se se základnou. Potřeboval pomoc. Čekal, že velitel křižníku zaútočí a vysadí ozbrojence na planetě, ale ten vzal pro jistotu nohy na ramena. Už možná měl zkušenosti s hvězdnými rytíři.

Ylem dálkově přivolal Hvězdného orla, zarejdoval s ním do nákladního prostoru lodi a poslal své pomocníky sehnat otroky po všech jeskyních v okolí. Bylo jich opravdu tisíc.

Ještě týž večer se nákladní loď zvedla a zamířila k nejbližší obydlené planetě, kde by mělo být dost lékařů, aby vyčerpané a nemocné děti, ženy a muže ošetřili. Ylem by se usmál, ale měl ještě pořád z té zimy ztuhlou tvář. Ještě teď mu byla zima, ale stálo to za to!